Any XXI. N.º 1059 - Preu: 15 cèntS. sense suplement 10 - Barcelona 19 de juliol de 1924

EN PATUFET

— Vosaltres Lapites us queixeu de vici: nosaltres, els pobres centaures, en tot hem de gastar doble... Si estem malalts hem d'enviar a buscar el metge de mig cos en amunt i el veterinari de mig en avall.

AVIS ALS PATUFISTES

Quan tingueu de comprar algún llibre, o be fer-ne enquadernar, penseu en la

EDITORIAL POLIGLOTA

Petritxol, 8. - Barcelona

que és la casa millor i on vos parlaran en la vostra llengua.

URODONAL

Cura el reuma i evita la obesitat

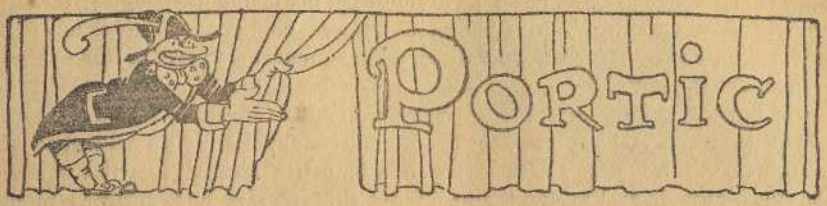
Les principals manifestacions de l'artritisme són el reuma i la obesitat: dues conseqüències de l'excés d'àcid úric a la sang, de resultats ben desagradables per cert.

Cal, doncs, evitar-les i curar-les.

L'URODONAL, eliminant l'àcid úric, cura el reuma i disol el greix sense perjudicar l'organisme.

Prengui URODONAL i desapareixeran prompte totes les molèsties.

Ço que en pensa el Dr. Keller

Heu's aquí ço que en pensa el Dr. Keller, de Friburg, de l'interessant projecte de Mr. Henry Ford per acabar la misèria, el qual explanàrem la setmana passada en aquesta secció.

«Mereix tota lloança Mr. Ford per aquesta temptativa pràctica i humanitària — diu el savi doctor en la *Social Revue*, — » però el problema de la misèria resta encara sense resoldre. Abans que res, cal tenir en esment que no tota la indústria es troba en el grau de perfecció i d'especialització que la d'en Ford, però, fins acceptant que totes les empreses industrials estiguessin organitzades d'una manera perfecta i que tots fóssim disposats a seguir els mètodes indicats, restarien encara bon nombre de pobres que no trobarien lloc a la fàbrica: els totalment ineptes per tota mena de treball, els refractaris a tota instrucció, els nois, els boigs, els malalts greus i les persones que els han d'assistir. Tots aquests seguirien freturosos de la beneficència del proïsme. L'origen de la misèria no es troba única i principalment en la poca armonia entre la distribució i el repartiment.

Mentre en Ford suggereix el perfeccionament de la producció, el socialisme pretén el perfeccionament de la distribució. Ni l'una cosa ni l'altra menen al fi proposat. Les causes de la pobresa, no sols són externes, sinó principalment internes; tenen llur arrel en la imperfecció de l'home. Les incongruències exteriors són conseqüència de les vàries imperfeccions humanes. La inclinació, l'educació, la mala voluntat són font i augment de moltes imperfeccions humanes. Quants homes que han nascut i s'han criat en les circumstàncies externes més favorables davallen a l'estat de misèria! Quants altres n'hi ha que des de la misèria s'eleven a la major fortuna! No és, doncs, el repartiment de la riquesa ço que determina el benestar individual, sinó l'individu que amb la seva virtud o amb els seus defectes modifica la pròpia posició en l'ambent econòmic que el volta. L'individu, amb tot, fretura de guiatge i de sosteniment i quan les seves forces fallen, de la caritat del proïsme més o menys expontània, més o menys organitzada.

El problema de la misèria neix cada dia amb la naixença de cada home. Els

càlculs aritmètics i la perfecció de la indústria no modifiquen aquest fet. Les suggestions d'en Ford són una poderosa resclosa contra les inundacions de la misèria, però no eliminen la necessitat de la beneficència privada i de la beneficència organitzada.

Si la pobresa és anorreable el socors deu ésser constant, i serà de tanta més eficàcia com més especialitzat i coordinat estigui. La divisió del treball i la cooperació són tan útils i necessaries en la indústria com en la caritat. Cert és que tota obra de caritat deu tendir a fer-se supèrflua, però les misèries humanes obren sempre nous camins a les obres de caritat.»

I segueix *L'Osservatore Romano* en tan interessant polèmica:

«Les reflexions del senyor Keller són de pes, sobretot per un país com Alemanya on la caritat alcança, avui més que mai, el màxim rendiment i que té una legislació social de sàvia previsió i providència reforçada per colossals obres privades com el el *Caritas verband,* que té el seu seient a Friburg on escriu el Dr. Keller; però no a tot arreu passa el mateix. Nosaltres que escrivim a Roma, flagellada gairebé com cap més ciutat pels captaires, hem de doldre'ns de l'existència de grans llacunes en el camp de la caritat ben intencionada; ens referim a aquella caritat que es conciliaria força amb la idea pràctica de l'americà Ford, ennoblint, mitjançant el treball, un veritable exèrcit de miserables que des de l'infantesa s'acostumen al lleu i lucratiu ofici de captaire.»

El comentari que el diari italià aplica al cas de Roma, no cal dir que resulta ben aduït també per la majoria de les ciutats espanyoles on el problema de la mendicitat professional trobaria, a ben segur, una radical solució en la iniciativa de Mr. Henry Ford.

ABECÉ

— Què fa sense paraigües? Que no ho veu que plou a bots i barrals.
— No en faci cas, com que sóc cec, no hi veig ni gota...

Suc de raïm sense fermentar (sense alcohol)

MOSTELLE

Fa créixer els nens forts i sans. Alimenta més que la llet i es paeix més fàcilment que aquesta

Es la beguda ideal per a senyores i nens

Elaborat per RAFEL ESCOFET. » Tarragona

El mirall misteriós

Gimnàstica americana

EL qui no s'ha trobat mai en un cas semblant, no pot fer-se càrrec cabal de les terribles angoixes que estava passant el professor Gustau, caigut al peu de la porta closa del saló dels tapissos, convençut de la tràgica impossibilitat en que es trobava de sortir d'allí dintre.

Tenir de resignar-se a romandre en aquell lloc sense menjar ni beure, perduda tota esperança de salvació, segur que cap crit no serà oït, ni cap ajut no et serà donat, ha d'ésser, en efecte, un suplici superior a les forces d'un home.

El professor Gustau es trobava en aquest cas tràgic i terrible i experimentava el doble turment de pensar que si havia arribat a aquesta situació, era, no per un motiu fortuït, sinó perquè ell s'ho havia buscat, temptat per la cobdícia.

Aquesta consideració li donava una angoixa de no dir, fins a l'extrem que, ell que era un descregut, acabà per convèncer-se que tot allò li esdevenia per càstig de la seva mala acció.

Aquest convenciment l'aturmentava de tal manera que tot era penedir-se d'haver-se llençat a una aventura com aquella, fent-se el propòsit de deixar-ho córrer tot en cas que per un miracle podés sortir d'aquella terrible situació.

El pensament del pobre professor no reposava.

Com que el temps anava passant, i la nit s'anava acabant, se li ocorregué pensar el que esdevindria quan en ésser l'hora de baixar a esmorzar i de donar classe als fills del senyor de Levimburg, es donarien compte de la seva absència i el començarien a cercar per tot arreu, sense atinar, naturalment, a buscar-lo en un lloc com el saló dels tapissos on ningú no podria suposar que fos.

I va ésser en el mateix moment que això pensava que se li ocorregué una idea esperançadora.

Tal volta, ja que que no podia sortir per la porta, podria salvar-se pel balcó.

Aquesta idea li comunicà nou coratge, i immediatament la posà en pràctica, sorprès ell mateix que no se li hagués ocorregut abans.

El professor s'alçà, tornà a atravessar el saló tot mirant de reull al seu entorn amb la por que en el moment menys esperat li sortis algú de darrera dels tapissos, i s'encaminà cap a un dels altivols balcons que donaven als jardins del castell.

Amb molta cautela obrí, i tingué la desagradable sorpresa de veure que ja començava a clarejar, cosa que podria espatllar l'evasió pel perill d'ésser vist des de molts indrets.

Així i tot, l'home ho volgué provar. La temença de tenir de quedar-se allí dins i morir-s'hi de fam l'esgarrifava, i tot ho trobava més acceptable que no pas això.

Sorti al balcó, i l'home es desil·lusionà bastant en veure l'alçada considerable que tenia.

Calia rebutjar el propòsit de saltar pel dret perquè era el mateix que condemnar-se a rompre's l'espinada.

Ja estava a punt de deixar-ho córrer i tornar a entrar, quan va veure la coronisa que, seguint horitzontalment per la façana des de les llosanes del balcó, com si fos la mateixa motllura correguda, anava fins a les columnes de l'entrada d'aquella ala d'edifici.

Encara que l'empresa era perillosa, el professor Gustau resolgué fer la provatura.

Saltà a fora la barana i posà el peu a la coronisa per veure si li cabia.

No tenia més volada aquella coronisa que un parell de pams, cosa que feia un xic difícil el pas per ella, però com que el professor Gustau no tenia més que dues coses a triar: o allò o una mort segura i terrible, es resolgué a provar-ho.

Abandonà el balcó i es posà de peus a la coronisa, i arrambant-se tant com podé d'esquena a la façana, començà a caminar amb molt de compte, en direcció a les columnes amb l'esperança de poder agafar-se a un dels capitells i deixar-se relliscar avall abraçat a la columna.

Però quan ja havia recorregut amb prous penes i treballs la meitat de la coronisa, el malaurat professor es quedà com qui diu clavat en la paret, en adonar-se que a baix, al jardí, a una distància d'un centenar de passes, hi havia un home que l'estava apuntant amb una escopeta, sense poder distingir ben bé qui era, degut a la escassa claror matinal.

La sensació que el professor experimentà, no és fàcil de descriure. Tot ell s'encongí i s'apretà contra la façana, amb tanta força que semblava que volgués foradar-la per ficar-se dintre.

Sense deixar d'apuntar-lo, l'home de l'escopeta s'anà atansant, i quan fou a una distància prou curta, li cridà:

— Encomana't a Déu que vas a morir!

— Sóc el professor Gustau! — cridà ell, ple d'angoixa, a punt de deixar-se caure.

— Com diu? El professor Gustau? — preguntà el guarda del castell abaixant l'escopeta i atansant-s'hi més.

I quan hi fou ben aprop i s'hagué ben convençut que era en efecte el professor Gustau la seva sorpresa no tenia nom, no sabent què pensar del fet de trobar un home de ciència fent equilibris en aquella hora matinal per una coronisa.

— I es podria saber què és el que esteu fent aquí, senyor professor?

Ell es quedà uns bons instants sense respondre, torbat com un col·legial atrapat infraganti.

— No em sentiu, senyor professor? — preguntà el guarda alçant més la veu.

— No... No he sentit res; com que això és tan alt — respongué el professor per anar guanyant temps.

— Us preguntava què cosa feieu aquí dalt?

— Ah, sí... sí. Ara sí que us he sentit bé...

I, tot era cercar en la seva imaginació una explicació que semblés lògica per justificar la seva presència en aquell lloc i en aquella hora.

Ja desconfiava de trobar-ne cap, quan se li ocorregué l'excusa:

— Faig gimnàstica sueca... Dic malament, americana.

Llavors fou el guarda que no acabà d'entendre.

— Com diu?

— Dic que faig gimnàstica nordamericana.

I decantant un xic el cos endavant per fer-se entendre millor, el professor Gustau donà una lliçó improvisada explicant en què consistia la gimnàstica americana, la pràctica de la qual era l'escalament de façanes d'edificis per tal de provocar un saludable i higiènic desenrotllament als muscles, per lo que era necessari que es fessin els exercicis a la sortida de sol.

— Doncs d'un xic més li travesso els muscles amb una bala — digué el guarda.

Ell mateix ajudà el professor a baixar per la columna, i donant-se compte de les dificultats en que el professor s'hauria trobat si ell no hagués estat allí, li preguntà sense gens d'ironia:

— I escolti senyor professor: Si un dia el peu li falla i se'n va daltabaix, també se li desenrotllaran els muscles?

El professor es limità a somriure, i contestar:

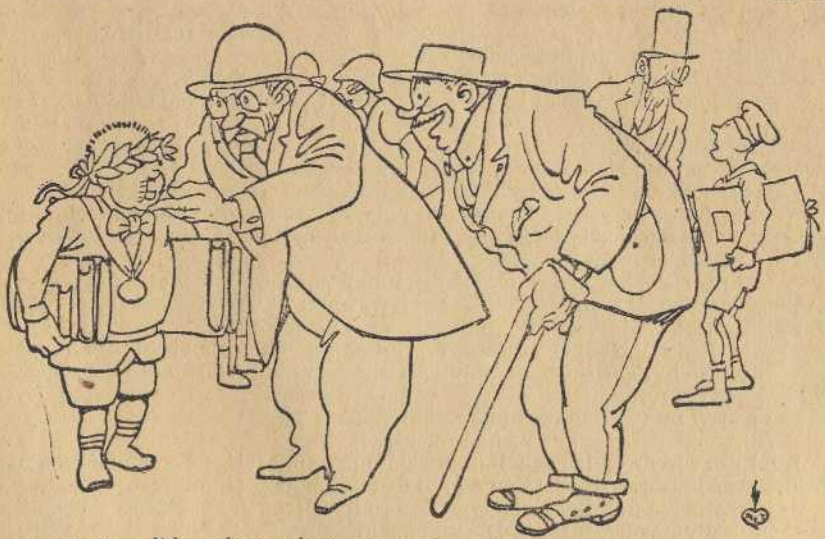
— Faré per manera de no caure.

Seguidament recomanà al guarda que no digués res a ningú del que havia vist, perquè no li plauria que el senyor de Levimburg sapigués que el professor dels seus fills es lliurava a exercicis d'aquella naturalesa.

El guarda prometé no dir-ne res i el professor Gustau s'acomiadà, admirat ell mateix de la manera fàcil amb que havia sortit del pas, i repetint-se una vegada més el propósit de no tornar mai més a embrancar-se en aventures com la que tants disgustos i sobressalts li havia donat.

En el pròxim capitol es veurà fins a quin punt eren ferms els bons propòsits del senyor Gustau.

JIM FIT

— Ja veus, li han donat el segon premi.
— I sou molts nens, maco, a la classe?
— Sóc jo sol.

Ciència enlairada

La setmana passada parlàrem de l'invent de l'Astronomia, i avui, ens toca tractar dels invents que han fet els astròlegs i de les boles de major o menor calibre que ens han etzivat a través dels segles.

Cal fer constar, abans que tot, que cap astròleg ni astrònom no ha inventat la pólvora. Estic cert, però, que ells donaren l'idea per l'invenció de l'artilleria amb ses ulleres que semblen canons de vint-i-quatre, com deien abans, o de quaranta dos com diem ara (en quelcom s'ha de conèixer que progressem).

Heu's aquí ço que m'he tret en clar dels llibres astronòmics. Us ho contaré senzillament i si algú creu que jo en tinc la culpa de no haver-los entès prou bé, li pregaré que es serveixi corretgir ma ignorància.

Segons el sistema d'un savi que es digué Ptolomeu (o Ptoloteu o Ptoloseu, que d'això no n'estic ben segur) la terra és el centre a l'entorn de la qual giren el sol, la lluna, els planetes i els estels.

Bueno, després va venir un altre i va dir que no, que el centre era el sol i que la terra voltava entorn d'ell igual que tots els demés astres.

Però el bullit no s'acaba aquí, sinó que després venen altres i diuen que el sol també volta. Diuen que ho fá a l'entorn de la constel·lació d'Hèrcules, ço que és bastant verossímil ja que aquest senyor té tanta força que fins pot fer voltar el sol.

Además, ara surt el senyor Einstein, i diu que ni volta el sol, ni la terra, ni la lluna, que tot es rel·latiu, que el qui volta és l'espai i jo crec que al capdavall el qui voltarà es el nostre cap si seguim escoltant-nos aquesta genteta.

Jo per ma part ja m'he fet el propósit de no escoltar-los més i fer-me jo mateix l'estudi dels fenòmens astronòmics. Aixís tenim que, segons mes recerques, el sol és un astre de molt mal gènit ja que sempre està cremat. Es composa d'una barreja incandescent d'àcit pirotècnic, crema i flam. Per això es tan calent. Les taques que de tant en tant s'observen en sa superfície, solen coincidir amb els dies en que el mosso de l'observatori es descuida de netejar l'ullera.

Entorn del sol giren els planetes, els principals dels quals, són:

Mercuri, anomenat també argent viu. Es un planeta que es perd de vista de tal manera que quasi mai se'l pot veure.

Venus, l'estel que té més noms i el que més corre per les poesies baix els títols de estel del matí, de la tarda, de l'alba i dels pastors. S'anomena també en tèrmes clàssics:

Fósfor, perquè sembla un misto encès.

Llucífer, perquè brilla com un dimoni, i fins sé d'una terra on li diuen «lo Pataquero», ignoro per què.

La Terra. Encara que no ho sembli, també és un planeta però no pertany als astrònoms, sinó als geógrafs. Es a dir, pertany cada tros a son propietari, ep! Què més voldrien els pobres geògrafs que posseir la terra!

Mars. El déu de la guerra. Per això és vermell com un pebrot. El mes entrant el tindrem molt a la vora i hi ha qui està interessat en parlar-li com si no en tinguéssim prous encara de guerres! Es un astre malastruc, ja que diu la dita *en Martes no te embarques*.

Després de Mars ve Mecres, vui dir Microplanetes, o sigui uns de molt petits que s'han de mirar amb comptafils.

Júpiter. Es el rei dels planetes, el més gros però el més Jove segons els llatinistes. Es bastant llunàtic, ja que segons els astrònoms, porta unes nou llunes a son entorn. No són de Venècia ni de València.

Saturn. Aquest és l'avi. Per no refredar-se porta uns tapaboques entorn, anomenats pels savis, anells de Saturn.

Urà. Res n'he esbrinat. Si algun llegidor vol saber-ne quelcòm *Urà* d'enterar-se'n ell mateix.

Neptú. Es el més llunyà i molt aigualit.

Recordo ara que m'he descuidat la lluna. Aquesta senyora, anomenada també Diana, Selena i Hècate, és l'astre més presentable ja que és l'únic que té cara i ulls. Té moltes utilitats: senyala el temps, fa ploure, fa créixer els musclos, il·lumina de nit que és quan la claror fa falta, ben al revés del sol que surt de dia quan no se'l necessita per res, i amés inspira versos com aquells que diuen:

Más pura la luna brilla
y se respira mejor.

O bé aquell altre poema que comença:

La lluna, la bruna,
vestida de dol...

I tants i tants altres que fan més o menys apretar a córrer.

Amés de tot això que hem descrit, en l'espai hi ha estrelles les quals es divideixen en fixes, volants i amb cua, i nebuloses.

Aquestes darreres són els núvols d'on venen a vegades les pluges d'estrelles.

Les estrelles amb cua són astres fatídics que porten desgràcia quan apareixen. Algú potser dirà que això son fatilleries. Veiam si el tal és capàs de negar que aquests astres porten cua.

S'anomenen també *cometas* pels molts disbarats que *cometen*... o que se'ls atribueixen.

Les estrelles volants es creu que són coets de les revetlles que fan els habitants de la lluna.

I les estrelles fixes, si us fixeu bé, sempre les veureu al mateix lloc si no se'n van.

Em sembla que ja us he convertit a tots en astrònoms fent-vos dormir, feina predilecta dels que a tal ciència es dediquen. Però amb aquesta calor, què té d'estrany que els xistes surtin suats?

GUILLEM D'OLORÓ

Per la conservació d'una espècie

El govern anglès es mostra preocupat per l'extermini dels elefants cada any més accentuat en les seves possessions de l'India, ço que fa témer per la desaparició de l'espècie dintre de no gaire temps.

Vetaquí un maldecap que a Espanya no ens treu cap hora de dormir, car aquí no ens ve de *trompa* de més o menys. En una cosa o altra haviem de guanyar per mà a la tan ponderada superioritat britànica.

JORDI BUSCA

La conservació dels exemplars especials i dels fruits, llevors, bulbes, etc.

Hi ha molts exemplars que és impossible aplanar-los amb la pressió que hem indicat i premsades a més pressió quedarien fetes una pasta que no ens serviria per al nostre herbari.

Altres plantes són olioses i no acabariem mai de treure'n l'oli fent malbé les cartolines pròpies i les dels exemplars veïns.

Per això calen mètodes especials de dessecació i de conservació que anirem precisant a continuació.

Els tanys de molt diàmetre i les soques dels arbres no es poden pas guardar amb tot llur volum; per això els primers es tallen per la meitat de llarg a llarg i de mica en mica van deixant la sava i assecant la pulpa entre papers d'estrassa després d'algunes premsades prudents.

Amb les soques d'arbres o d'arbústes ço és amb les tiges llenyoses no es pot utilitzar aquest procediment, i és necessari conformar-se amb guardar un troç d'escorsa tret del tronc amb tota cura.

Les plantes olioses s'han de fer bullir amb aigua per espai d'un minut. I els exemplars marins, cal tenir-los durant alguns dies en aigua dolça perquè tregui la sal que hi resta en evaporar-se l'aigua.

Els bulbes (les arrels en forma de ceba) els tubèrcols (les patates, moniatos, etc.) i les parts carnoses dels fruits i les llevors, si es volen guardar sencers, cal mantenir-los en pots de vidre plens d'alcohol; lo mateix cal fer per a conservar els bolets.

Però hi ha exemplars d'aquests quals seccions així longitudinals com transversals són d'un gran interès artístic, i han donat temes i motius a la decoració pictòrica d'alguns ístils històries. Així és que cal obtenir aqueixes seccions.

Per a obtenir-les, es tallaran seccions ben fines amb un ganivet ben esmolat i submergit l'exemplar i el tallant dintre d'alcohol per a que la fulla del tallant no s'enganxi a les parts tallades i les malmeti.

Alguns bulbes que es desfarien amb aquest procediment, s'enganxen, un cop fet el primer tall, damunt d'una cartolina i així enganxats s'hi fa el segon tall.

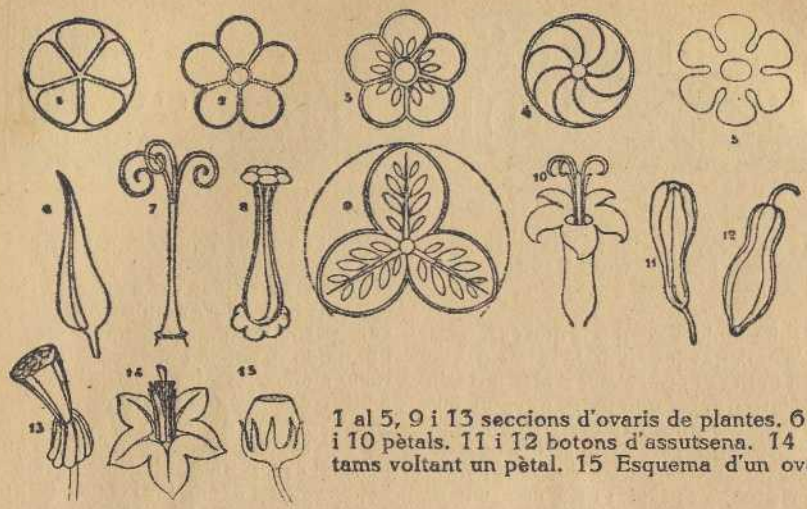
Fins que hagin després tota l'humitat cal tenir aquestes seccions entre paper secant.

Les llevors que es volen guardar senceres en alcohol, si tenen el pericarpi (o sia lo de sota la pell), carnós, car que abans s'escaldin amb aigua bullenta.

Les llevoretes molt petites, els granets de polen i els estams; els pistils, els ovaris i els òvuls de les flors (són totes aquelles parts del centre de les flors) seccionats i vistos en el microscopi (1) tenen un gran interès artístic.

Per minúscols que sien aquests exemplars, es poden seccionar, incorporant-los a la parafina fosa; i quan aquesta se solidifica, es tallen seccions de la

(1) En el comerç venen ara uns microscòpis senzills, dits escolars, que són fàcils de manejar.

1 al 5, 9 i 13 seccions d'ovaris de plantes. 6 a 8 i 10 pètals. 11 i 12 botons d'assutsena. 14 estams voltant un pètal. 15 Esquema d'un ovari.

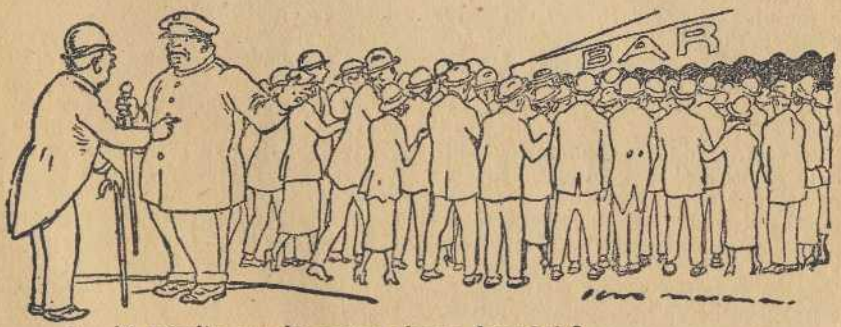
mateixa i amb ella, com es natural s'hi tallen també les llevoretes o minúscols exemplars.

Els liquens i les molses es fixen a les cartolines del herbari tal com se recullen, mentre sien ben secs i sien ben nets de terra.

Les algues gelatinoses o filamentoses s'han de posar en paper barba tenint l'exemplar i el paper a dintre l'aigua. D'aquesta manera es col·locaran amb tota comoditat. Assecat tot, després, a l'aire, quedarà enganxat sense goma.

Les algues transparents es poden montar sobre mica, cel·luloide trasparent o en un vidre.

T. U. B.

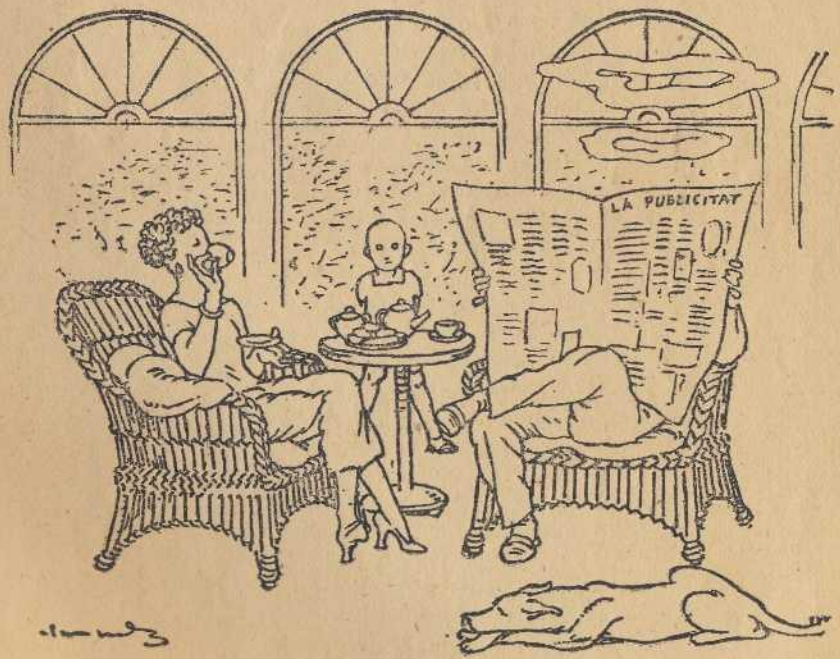
— Escolti guàrdia, que ha passat alguna desgràcia?

— No, és que acaben de comprar en aquest bar una pianola de la Casa Werner, Ronda Universitat, 31, i aquesta és la gent que no ha pogut entrar a sentir tan bella música.

Lliçó financiera

Anà a cobrà en Punyestret
un dia a fi de mesada
els lloguers d'un gran casal
que feia anys administrava
acompanyat de son fill
per donar-li lliçons pràctiques
que li servissin per fer
tants negocis com son pare
(un procurador d'aquells
que es diu que no tenen ànima).
Començà pe's pisos alts
perquè, segons explicava,
és imprudent pujà als quarts
amb molt diné a la butxaca.
Per fi arriba al magatzem
on un fort lloguer cobrava;
mil pessetes per un mes
que en bitllets de cent pagaren.
En Punyestret els comptà
poc a poc: un, dos, tres, quatre,
cinc, sis, set, vuit, nou. Llavors
se'ls ficà en l'ampla butxaca
i donant la mà a son fill
se n'entornà cap a casa.
El menut preocupat
al cap de poc li diu: Pare,
sols heu comptat nou bitllets
i deu havien de dar-ne.
I en Punyestret tot cofoi
li dóna una lliçó magna:
— Fill, mai comptis el darrer.
Pot haver-n'hi a sota un altre!...

P. E. P.

— Hem d'anar amb compte de no dir segons què davant del nen perquè tot ho arreplega.

El pare, distret: Tot ho arreplega? Potser serà escombriaire.

Balada xinesa

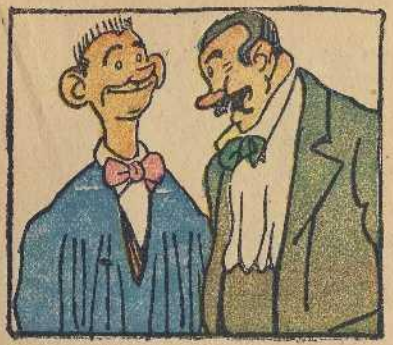
A K'ien-yi vivia un rei
com cap més se'n trobaria,
de tan savi i de tant bò,
ni tingut en tanta estima;
de natural fort i sà
i dolça la fesomia;
les presons sense ningú;
sense pobres per les viles;
el palau obert a tots,
franc a totes les visites.
En sàber-ho un diablò,
va sentir-ne gran malicia,
i va trucar al palau
per fer una picardia.
— «Jo he sentit a dir pel mon,
que el vostre Rei, en la vida,
ha tingut un «no» per res
del que el poble necessita...
Aneu i digueu que jo
la seva gràcia voldria».
Varen entrar a palau
cuita-corrents els ministres:
— Ve, senyor, un missatger,
que parlar amb vós desitja.
— Feu-lo passar tot seguit,
que l'esperar mortifica.

Entrà el diabló corrents
i aixís al bon Rei s'esplica:
— «O savi Rei, qual bondat
arreu de la terra admiren!
Una cosa vull de vós
que per mí serà meigia».
— Digueu-me-la, missatger,
que si la tinc, desseguida,
la tindreu al vostre gust,
que no vull que ningú diga
que a mes portes ha trucat
sense treure el que volia.
— «Vostre cap jo vuil, senyor,
que a mí em fora mitja vida».
— El meu cap no és un remei.
Per la vostra malaltia
els metges us cercaré
millors que hi hagi a la vila.
Si amb joiells us puc curar,
triqu les joies més fines.
Si és un cap el que voleu,
el faran els meus artistes,
d'ivori, el troç de la carn;
els llavis, de coralina,
de diamants els dos ulls,
les dents, de perles polides.
— «Es vostre cap el que vull,
que cap més em serviria».
— El meu cap serà per vós;
que negar-lo no sabria.
I el Rei, lligant els cabells
al voltant d'un arbre, tiva,
i oferint el seu coll nú:
— Talla! — al missatger li crida.
Quan va a tallà el diabló,
sa espasa a terra rellisca.
A una branca ha pegat poc;
el branquilló en ses mans fibla
i a la craca del fuet,
ma i munyó se li esvincen.
Vençut el diabló fugi,

fiastomant de la ferida,
mentre el Rei seguí sà i bò,
i en premi a sa bonhomia
en son país es perdé
la mena de malalties,
i les cullites de gra
foren fruitoses i riques,
s'enfonxaren les presons,
s'aboli l'advocacia
i encara a K'ien-yi tothom
parla «d'un Rei que hi havia»...

CLOVIS EIMERIC

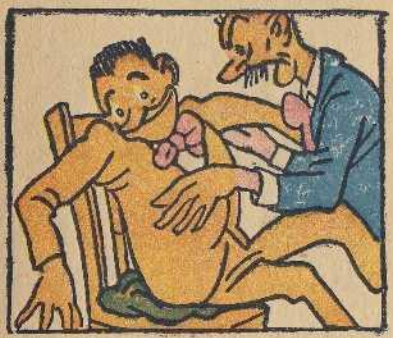

— Dius que vols ésser confiter, Jaumet. Però ja hi tens afició a la confiteria?
— Ja ho crec.

— Miri els diumenges per anar a passeig porto sempre un trajo de color de mantega

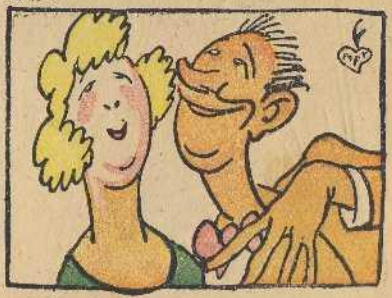
— Moltes vegades m'he sentat sobre el barret d'algun senyor i l'he deixat fet una coca.

— Vareig veure una vegada una noia amb un cabell tan ros que semblava cabell d'àngel.

— I una cara com una ensaimada i una boca com una maduixa.

— I festejàvem tant encaramelats! Que tothom ho deia: Aquest noi sembla un confiter.

FACÈCIES DE VORA EL VENTILADOR

Lliçó d'economia

En un d'aquets dies xafogosos, tres comerciants parlen dencansant a l'ombra, vantant-se del seu esperit d'economia.

— Jo, diu un, tinc deu dependents que em surten per una misèria: no em costen més enllà de cent duros per mes d'alimentació.

— I què compon amb ço que faig! Tinc vint dependents i per alimentarlos no despenc més amunt de cinquanta duros al mes...

— No sé com vos ho feu... Jo els hi dono trumfes tarades que em costen a cap diner quasi...

— Jo els dono arròs podrit.. Un amic em va pagar una bona quantitat perquè li treguès de casa...

La calor apreta i el tres amics comencen a ventar-se.

— Apa! Quin vano més bonic! I nou que és! Ja us deu costar un bon grapat de pessetes!

— Us enganyeu. Es vell i no en vaig donar més que uns quants cèntims.

— I com és que està tan ben conservat?

— Ja us diré el secret... En lloc de moure'l amb violència, ho faig molt a poc a poc, d'endavant endarrera, d'endarrera endavant; així l'aire no li fa malbé els colors... Però vós en teniu un de magnific... Es de classe bona... Us deu costar una fortuna!

— No; el vaig trobar fa anys en el tramvia...

— I tan nou que és?... Còm us ho apanyeu?

— Molt senzill; per a ventar-me faig així: mantinc el vano ben desplegat davant meu, a dret fil del nas, i sense tocar-lo, moc la cara d'esquerra a dreta i de dreta a esquerra... I teniu, no s'espatlla gota!

El bitllet de tren

Viatgen dos homes en un vagó de primera i tenen unes paraules, per si han d'estar o no, obertes, les finestretes. Un d'ells, més viu de geni que l'altre, pega a n'aquest dues bufetades.

En passar el revisor, el que ha rebut es queixa:

— El senyor m'ha pegat; ademés: va a primera i porta bitllet de tercera...

En efecte. El valent porta el bitllet de tercera. Ha de baixar i passar al coixe que li pertoca.

En acabar el viatge, es troben els dos renyits.

L'abufetejat, tremola.

— No, si no us vull fer cap mal... Només voldria que em diguessiu com dimoni heu endevidat que jo duia bitllet de tercera.

— Perquè era igual que el meu.

Els espies

Durant la guerra, un voluntari català al servei de França és encarregat d'anar a espiar, disfreçat d'alemany, en les files dels enemics.

El minyó és llest, parla molt bé l'alemany i tot va com una seda fins que en passar per davant d'un grup de voluntaris catalans al servei d'Alemanya, un d'aquests estornuda.

El català de França, amatent i sense poder-se contenir:

— Jesús!

El català d'Alemanya, naturalment:

— Gràcies!

El català de França, tot fi:

— No hi ha de què!

I s'entornà tranquilament amb els seus.

El venedor d'escombres

— Adéu, Tomàs!

— Adéu, Enric!

— Quant temps sense veure'ns! Com et va de la vida?

— Bé, molt bé... Penso fer una fortuneta!

— Me'n alegro! I què vens?

— Escombres.

— A quin preu?

— A ral.

— No són cares... El que no sé, és com pots fer diners venent articles de ral. En fi, a reveure. I ves per casa, que la dona té ganes de veure't.

— On vius ara?

— Al carrer d'en Petritxol.

— Sí, ja sé. L'aniré a veure...

— Adéu, Tomàs.

— Adéu, Enric!

Encara no s'han acabat de deixar, en Tomàs corre a casa de l'Enric. Troba a la seva muller.

— Bon dia... Em plau molt veure-la... Acabo de trobar al seu senyor que m'ha dit: «Jo no porto pas diners damunt; ves a veure a la meva dona, que et comprarà una escombra». I aquí la té.

— Quant val?

— Perquè és vostè, una pesseta.

— No és molt cara.

— Oi que no?... Mercès, senyora, passiho-bé! Records a l'Enric!

Uns quants minuts més tard, l'Enric arriba a casa i la seva esposa li conta la visita.

— Ai, el pocavergonya!

I crida a la criada:

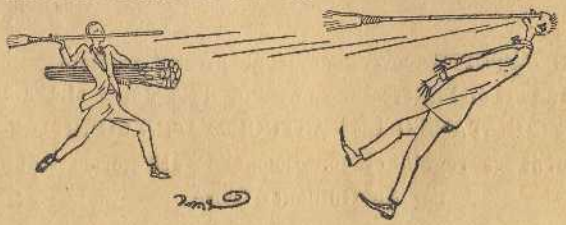
— Cuita! Ves darrera d'en Tomàs i digà-li que jo el vull veure tot seguit, que és per ço de les escombres...

— O, sí, ja sé el que és! Mes avui no hi puc anar. Però tingui, prengui aquesta escombra... L'Enric ja li pagarà...

— I quant és?

— Dos pessetes... Mercès, jove... Dongui records al senyoret!

CLOVIS EIMERIC

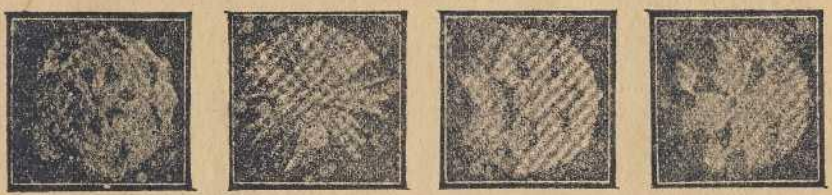
Botons forrats

Botons adornats amb punts a l'agulla i al ganxet es convenient saber-ne fer de vàries maneres, més d'una vegada se'ns presenta l'ocasió d'haver-ne de posar en algun abriguet de criatura i no sabem què posar-hi.

Per abriguets fets a punt de mitja i ganxet, aquests dos primers són molt apropòsit; els altres són treballats amb una agulla de cusir, i son més indicats per a abrics de senyora. Són treballats sobre el mateix botó, primer es forren de seda, passant una arruga pel darera i rematant el fil.

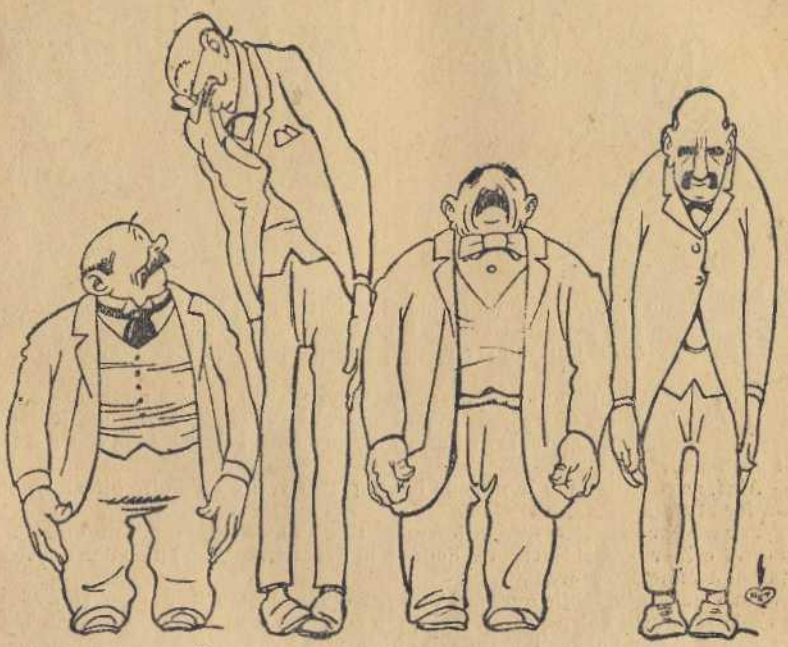
Després, amb una agulla enfilada amb torçal de seda negra, es van donant voltes sobre el botó; el més treballat en té vint-i-un i l'altre setze. Aquests fils es van sorgint amb l'agulla, conforme es veu en el model.

Els dos primers són amb ganxet; també s'han de forrar del color de l'abric, després amb torçal o la mateixa llana es treballen, aquests no cal que digui com, per la seva extrema senzillesa es veu prou.

ROSA

El suplement d'EN PATUFET corresponent al present número publica el 13 fulletó de la segona part de l'interessant novel·la d'En Josep M.ª Folch i Torres: LISETA DE CONSTANS O LES ASTUCIES D'EN FIDEL DELFI. Amb aquest suplement es regala el conte complet «El germà traidor», per En Guillem d'Oloró

— Veiam si ens en donaran una a cada un de recompensa.
— Em sembla que a vostè el passaran per alt.

Conserves A. PEDREROL

CONSERVES DE TOTES CLASSES : : MENYS LES DE PEIX

FÁBRICA A MOLINS DE REI

Despatx: Ample, 3 - BARCELONA

Demaneu la **salsa de tomàtec PEDREROL** i tindreu una de les coses mes necessàries per fer un bon guisat, una salsa esplèndida o un gran ARROS

PAGINES VISCUDES

El càstig i el premi

(Acabament)

En sabia un de gaig que ningú no el trobaria ni el sabria veure. Era un niu gros, tan ben posat però entre les altes branques d'una alba gegantina, que calia tenir l'ull molt entès i la vista molt fina per arribar-lo a descobrir.

En Peiró el sabia perquè l'havia vist començar i acabar aquell niu de gaigs.

Durant les hores que es passava al torrent havia pogut veure la femella de plomall tornassolat, com baixava a picar brins d'herba seca i borrissol d'escardot per fer-lo.

Així, seguint-la amb la mirada havia pogut veure en Peiró on anava l'ocella a fer el niu.

Per agafar els petits que ja fossin vestits, s'havia anat esperant i un dia que els senti cridar quan la vella els donava la becada, volgué pujar per veure si ja estaven a punt de treure.

De xicots més hàbils que en Peiró per enfilar-se per les soques, no és fàcil que se'n trobessin gaires; així i tot, quan es trobà a la meitat i va alçar el cap, i va veure el que encara li mancava pujar, no es va sentir amb prou alè per seguir pujant.

Després de les primeres branques, seguia un bon tros de soca pelada, blanca, sense res per afermar el peu i calia pujar-la a copia d'apretar els genolls, cosa no prou fàcil perquè la soca era bastant revinguda.

Tingué de davallar sense haver pogut assolir el cim de l'arbre i per tant sense haver pogut veure els gaigs petits del niu.

Des d'aquell moment en Peiró no tingué més que una fal·lera que esdevingué veritable obsessió: pujar a l'arbre i despenjar el niu.

Fou en aquests entremigs, que es trobà amb la Cecília de Cân Poc, aquell dia inoblidable, el més clar de la seva vida.

Per això, malgrat el bon desig que tenia de complaure la seva bona amigueta, l'única que havia tingut per ell una bona paraula, la que no s'havia mofat del seu cap botarut ni de la seva cara fosca, ni del seu posat esquerp, en Peiró no es sentia amb forces per prometre-li que ja maimés no tocaria cap niu.

D'ençà d'aquella tarda que la Cecília li oferí ajudar-lo a estudiar, s'havien trobat gairebé cada tarda en sortint d'escola, en el barri mateix de Cân Poc i era un encís pel pobret avorrit de tothom fer una estona de conversa amb aquella noia tan polida, i escoltar dels seus llavis la lliçó de cada dia.

També, en tot l'havia creguda, en tot l'havia obeïda... En tot menys en lo dels nius. Havia deixat de fer campana, havia deixat de fer cops de pedra, ha-

via corretgit el seu parlar, tot ple de lletges expressions... El que no havia volgut fer era renunciar a la seva afició de cercar nius i treure'ls.

La Cecilia amb un tacte exquisit, sense fer-ne la qüestió de l'enfadós, aprofitava totes les ocasions per fer-li comprendre la crueltat que és arrebassar amb mà traidora els fillets a la mareta.

Per aquí cercava a enternir-lo, i encara que alguna vegada havia estat a punt de conseguir-ho, no conseguia, però, fer-lo renunciar.

Aquell de gaigs de l'alba del torrent, no el donaria per res.

I enardit més encara perquè no tenia la seguretat de poder-lo abastar, no podia treure's de l'esperit la fal·lera d'abastar-lo.

Cada dia, abans o després d'anar a escola, s'arribava al torrent, es posava vora l'alba, i hi romania fins que sentia cridar els petits.

— Encara hi són — pensava.

Però com que pel temps que ja feia que hi eren, en Peiró ja coneixia que no trigarien a fer la primera volada, la seva impaciència augmentava.

— Dijous, sens falta, el treuré! — va exclamar un dia, frissant en sentir la gran cridòria dalt al niu.

I adreçant mirades de cobejança cap a dalt de l'alba, murmurava:

— Almenys n'hi ha sis o set, per la cridòria que fan!

Pel temor que la Cecilia no s'enutjés massa, ara havia pres el partit de no parlar-li ja més de nius, perquè s'arribés a creure que ja no n'anava a cercar.

El que ell volia era que el dijous, que era festa, arribés per fer el segón intent d'ascensió per l'alba gegantina i veure's a la fi amb el niu de gaigs a les mans.

El dimecres, després que havien estudiat junts la lliçó, ella li preguntà si l'endemà hi aniria.

Envermellint una mica, en Peiró li va dir que no, que no podia, perquè havia d'anar a ajudar a la seva mare a girar herba dallada.

La Cecilia se'l mirà ben mirat, i veient que en Peiró no li aguantava la mirada i que acotava el cap, fent-se el distret, ella li demanà:

— Per Déu, Peiró, no sigui que vagis a cercar nius.

Ell féu que no amb el cap.

— Mira que Nostre Senyor et castigarà algun dia! — li repeti com sempre feia.

Ell només feia que no amb el cap,

L'endemà, tan bon punt hagué dinat se n'anà cap el torrent.

Es va treure la bata, la deixà al peu de l'alba i fent un salt vers la soca s'hi arrapà de braços i cames i començà a pujar.

No s'hi apressà tant com l'altra vegada per no arribar massa desalenat al tros difícil:

Així i tot, un moment hi hagué que estigué a punt de donar-se i tornar a davallar.

Les mans li relliscaven per la soca llisa, i els genolls migs macats de tanta de força que havien de fer estaven a punt de descloure's.

Pensant en la terrible caiguda que faria, l'idea del càstig amb que tantes vegades l'havia amenaçat la Cecilia se li ocorregué, i un instant sentí el calfred de l'esglai.

Si seguia així estava perdut; perquè li mancaria la serenitat per baixar ordenadament, lliscant per la soca sense deixar d'apretar de braços i cames, i era segur que faria caiguda mortal.

Per un voler de Déu, així com aquesta impressió podia torbar-lo i perdre'l

li serví a en Peiró per reaccionar, i reprendre forces i coratge, de tal manera que afanyós com si l'empaitessin pujà soca amunt podent aviat alcançar les branques superiors.

Tan bon punt pogué guanyar-ne una es deturà per reposar.

Després d'això li fou ben fácil escalar el cim de branca en branca i abastar el niu.

No s'havia enganyat. Sis preciosos gaigs tots vestits de ploma novella s'alçaren bec badats quan ell hi ficà mà.

En el mateix moment un gemec ressonà devora seu. Era la mare que d'un pollancre vei des d'on vigilava el seu niu, llençava el seu crit d'angoixa.

En Peiró recordà les reflexions de la Cecilia; però ni per un instant no li passà pel cap deixar el niu i davallar.

Per no aixafar els petits, en Peiró els agafà amb el niu i tot i se'l ficà a la bossa de la camisa ben cap a l'esquena.

La mare gaig no cessava de cridar, anant i venint, voltant entorn de l'arbre amb un gran desfici.

Però en Peiró no en féu cap cas. Es posà a davallar soca avall, tot content amb el seu niu de gaigs.

En ésser al tros de perill tornà a recordar-se de l'amenaça del càstig i això li féu parar més compte, podent arribar felisment a baix.

En ésser-hi no podé estar-se de somriure pensant en aquelles amenaces...

La mare gaig havia anat davallant a mesura que en Peiró baixava, i ara anava volant d'una roca a l'altra, sempre cridant, sempre demanant que li tornessin els fillets...

En Peiró volgué contemplar-los, però quan ja anava a treure-se'ls de la camisa, sentí passes vora seu.

Tornà a amagar els ocellics, i es girà.

Era la mare de la Cecilia que arribava, la cara pàl·lida transfigurada per la angoixa:

— Peiró; no hauries pas vist la noia? — li preguntà ansiosa:

— La noia? La Cecilia, voleu dir?..

— Des de mig mati que no la trobem i no ha vingut a dinar, i no sabem on pot ésser.

— Això és el càstig! — pensà esgarrifat.

La mare gaig deixà anar el seu crit d'angoixa, i passà volant a poca distància d'ells.

En Peirò esdevingué blanc com el revers de les fulles d'alba.

L'idea del càstig en tornar ara al seu enteniment, li glaçava la sang dins de les venes,

— No l'has vista doncs, tu?

Ell féu que no, sense atinar en dir res més, i la dona es disposà a marxar.

— Ai Déu meu! gemegà la pobre mare. — M'han dit que han vist passar uns gitanos que portaven criatures; quina en fóra que me l'haguessin robada!

La mare desolada se n'anà.

En Peiró no pogué dir ni una paraula. Li semblava que la terra vacil·lava

als seus peus i amb tot i que tenia la voluntat d'arrencar a córrer per cercar la Cecilia, la seva amigueta, la seva protectora, el seu consol, li passava com si tingués els peus clavats en terra.

L'ocella tornà a llençar el seu plany i passà volant gairebé a tocar d'ell remuntant tot seguit cap el cim de l'alba.

Llavors fou com si en Peiró es despertés d'un somni. Ficà la mà per posar-se ben bé el niu cap a l'esquena, i atansant-se novament a la soca s'hi arrapà de peus i mans i començà a enfilar-se, sense pensar en el cansament, ni en el perill ni en res.

I pujà, depressa, sense vacil·lar, com si una força invisible l'ajudés. Era la fe que l'ajudava. La fe absoluta que tornant el niu a l'arbre, tornant els fills a la mare, Nostre Senyor el perdonaria i faria que la Cecília fos trobada, i que tornés al seu pobre esperit la tranquilitat, perquè estava segur que si la Cecilia no es trobava ell es moriria de pena i de remordiment.

Pujà, pujà soca amunt sense deturar-se a reposar ni un moment, fins que fou a dalt de tot i hagué tornat a deixar el niu en son lloc.

Llavors sospirà profundament, i ell que no en tenia gaire el costum alçà els ulls al cel i murmurà amb tot el fervor de que era capaç:

— Perdó, perdó!

Les llàgrimes varen amarar els seus ulls, i anant repetint aquest mot amb una obsessió que l'acompanyà fins que fou a baix, devallà per la soca.

Tot seguit començà a córrer camins i més camins, pujant a tots els turons, seguint totes les serres per tal de dominar llarga terra i tenir més probabilitats de veure-la.

Se li va fer fosc i llavors no tingué més remei que tornar al poble perquè ja no es veia res.

Però com que se n'havia allunyat tant, tingué de caminar més de tres hores per arribar-hi.

Entretant la seva mare, quin desfici! Havia corregut per tot el poble i ningú no n'hi donava raó; ningú no l'havia vist.

La gent anava alarmada. Amb el que havia passat a la Cecilia de Cân Poc que després de tocar a sometent l'havien trobada a una vora de carretera, mig esvaïda, fent suposar que els gitanos que se l'enduien l'havien deixada en sentir les campanes, ara la desaparició d'en Peiró feia mala espina.

— Potser que fessiu tocar a sometent, també — li aconsellaven.

Però quan la pobra mare, dessolada, corria cap a la rectoria per avisar, en Peiró davallava la costa de l'església.

— Fill! — li cridà la seva mare prenent-lo entre els seus braços i besant-lo.

En Peiró no se'n sabia avenir.

Ell que esperava que el rebria de tan diferent manera!..

— On eres, fill meu? — li preguntà sa mare.

— He estat cercant la Cecilia de Cân Poc que diu que l'han robada — cuità a dir per explicar la seva tardansa.

— La volien robar; però l'han trobat mig esvaïda a la carretera — explicà la mare.

— De debò? Ho dieu de veritat? — exclamà en Peiró amb els ulls resplendents de joia.

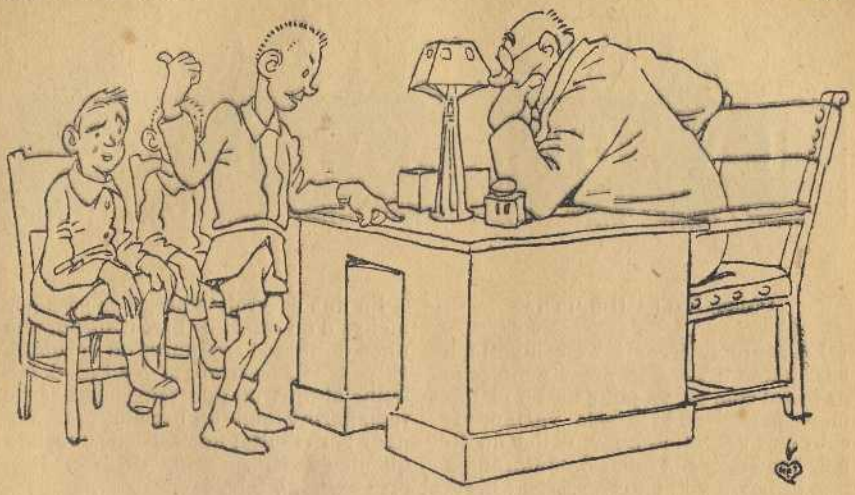
I alçant-los vers el cel amb un esguard tan enfervorit, que la seva mare se'n sentia tota commoguda, exclamà:

— El càstig era aquest tan terrible de perdre la Cecilia, sense que mai s'hagués sapigut on era. I el premi, es ben clar, Déu meu el vostre premi! Ha estat retrobar-la, i després, com si encara no fos prou, aquesta joia que ja no esperava poder sentir en tots el dies de la seva vida: que la mare em besés així com ha fet!

I abraçant-la ben fort li tornà ell la besada, sentint que el seu cor es fonia de tanta felicitat.

JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

— Veiam, vostè que ha anat a França, la Capital de França?
— París.
— Una altra ciutat francesa important?
— Lyon.
— I una altra?
— Mediterranée.
— ...!
— Com que a tot arreu he llegit: «Paris, Lyon, Mediterranee...

BIBLIOTECA "GENTIL" CADA PRIMER DE MES UNA NOVEL·LA
Cardenal Casañas, 4. - BARCELONA

La Biblioteca «Gentil» publica una novel·la cada primer de mes.

El dia 1.r d'agost, sortirà:

LA DOLÇA MELODIA

preciosa novel·la d'en Josep M.ª Folch i Torres amb coberta i dibuixos d'en Junceda.

Han sortit els següents volums:

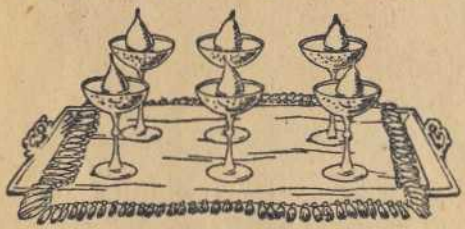
I QUAN FLORIRAN ELS AMETLLERS, il·lustracions de Passos. (4.ª edic.)
II EL CAMI DE LA FELICITAT, il·lustracions de J. Junceda (4.ª edició).
III COM LA ROSADA, il·lustracions de J. Junceda. (3.ª edició).

Totes aquestes obres són inèdites d'en Josep M.ª Folch i Torres.
Demaneu-les en totes les llibreries de Catalunya. Preu: 1 pesseta.

COPES BELLA HEL'LENA

La següent recepta és composta a base d'una crema de gelat confeccionada tal com es va publicar en el número passat amb la sola variant de canviar l'aroma, es a dir, enlloc de llimó, taronja, canyella, i matafaluga que hi havia en l'anterior, posar-hi solament un tronquet de vainilla. La confecció és la mateixa. Així és que, tenint preparat aquest gelat, es triaran peres d'aquestes petites, una per

persona, es pelaran deixant-hi la cua i es posaran a bullir en una caceroleta cobertes d'aigua, un grapadet de sucre i la mateixa vainilla que s'haurà bullit en la llet de la crema. Es deixen poc cuites.

En una caceroleta petita es posa poc menys d'un quart de litre d'aigua, una unça de sucre i tres unces de xocolata. Es posa la caceroleta al foc i es deixa bullir alguns minuts sense deixar de remenar-ho amb un batidor petit donant per resultat una salsa de xocolata que deu ésser quelcom espessa. Després es deixa refredar.

Montatge del postre. — Per cada persona es pren una copa de les de xampany i s'hi posen dues bones cullerades de gelat procurant que estigui ben pres i així es podrà arreglar bé sense embrutar les vores de la copa; entre les dues cullerades de gelat es posa una pera que ha d'estar ja completament freda i per fi cada pera s'amaneix, amb una cullereta, amb la salsa de xocolata també ben freda. No cal posar-n'hi molta.

Aquesta operació deurà fer-se moments abans de presentar-ho al menjador i quelcom depressa perquè no tingui temps de desfer-se el gelat car tot quedaria barrejat produïnt mal efecte, quan si queda bé fa molt bonic ademés d'ésser d'un paladar esquisit.

A. D.

Virolet aquesta setmana publica la bonica historieta de l'Apa «El mirall» i un conte de n'ERNEST MARTÍNEZ FERRANDO, «Una visita a l'oncle Ramon» amb dibuixos d'en Cornet.

Pel·lícula de la setmana

Sant Cristòfol gloriós,
advocat dels conductors,
de camions i automòbils,
autobusos i altres fòtils
als *chauffeurs* i els *sportmans;*
d'aquests que van amb benzina:
vostra assistència divina
concediu a plenes mans
deslliureu al llurs viàtics
de ruptures de neumàtics,
de pannes, de patinatges,
i perills de mals viratges.
Sàlveu-los de tot tropell
en els passos a nivell.
Carreteres i camins
els siguin ben plans i fins.
Que al pagès trobin propici
si fan algun estropici
d'aviram o de garri.
Concediu-los també **aixi**
vostra gràcia sobirana
contra *voltes de campana,*
precipicis menaçants
i penyores dels urbans.
Més, també, crec de raó
que la vostra protecció,
no esdevingui especial,
per aquells que van a dalt;
cal que també us recordeu
dels pobrets que anem a peu,
quan ens vegeu a la vora
d'un Ford a seixanta l'hora.

Nyic

Paraigües, Ombrel·les, Vanos, Bastons

J. Cardús

Portaferrissa, 10

ENDEVINA ENDEVINETA

TARJA

D. PERE BOSH I POMENT
MARTORELL

Combinar aquestes lletres de manera que donguin el nom de un drama cata à i el nom i cognoms de son autor.

EN CORBELLA D'HORTA

CONVERSA

— Escolteu: Senyor Capellà des de que m'estic en aquet poble, no sóc estat en aquell poble tan bonic.
— I quin és aquest poble?
— El que jo mateix acabo de dir.

FLORENCI MARTÍ

ENDEVINALLA

— Pica i no té béc.
— Vola i no té ales.

F. CATASUS

JEROGLIFIC

D A
S S A

JACK RIAM

ROMBE

.
. . .
. . . . .
. . .
.

Substituir els punts per lletres, de manera que llegides vertical i horitzontalment, donguin: 1.ª ratlla, consonant 2.ª ratlla, cosa de molta extensió 3.ª ratlla, objecte de escriptori 4.ª ratlla, objecte naval 5.ª ratlla, consonant

RICARD PONS

LOGOGRIF

12345 Temps de verb
64321 Llibre geogràfic

JOSEP VILLELLAS

Solucions a l'inserta en el número anterior

A la tarja: *Constanstinopla*
Al logogrif: *Tiburó-Burot-Turó-Tro Or-O*
A les mudances: *Papa-Pepa-Pipa-Popa-Pupa*
A la conversa: *Reus*

Novel·la d'en XAVIER BONPILL (Jordi Català)

Maria-Eugènia

IV volum de l'acreditada «Biblioteca Mon Treso» ha assolit un gran èxit.

Cuiteu a adquirir aquesta obra els que encara no ho hagin fet!.

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, núm. 4. — Imprenta: Muntaner, núm. 24

LARDINA

Mantega vegetal pura i neutra

Es més higiènica i agradable que el llard

ES VEN en llaunes precintades com a garantia de puresa

EN LLAUNES
de 1 kilo
de 5 kilos
i de 25 »

La LARDINA és la mantega més apropiada per salses estil bechamel per rostits, fregir peix, ous, verdures, patates, etc.

Els brioches, pastes lioneses, pastissos, bunyols, puddings, magdalenes i pastes seques resulten deliciosos si es fan amb LARDINA.

La LARDINA és l'única mantega que es fon a l'istiu i aquesta és una de les causes principals de la seva fàcil digestibilitat.

La digestió d'una grassa exigeix que aquesta atravessi l'estómac en estat líquid i això solzament succeeix amb aquelles que fonen a temperatures inferior a 38°. La LARDINA fon a 25° i per això es presenta líquida els mesos de juliol i agost.

Durant l'istiu, el pa amanit amb LARDINA i sucre resulta deliciós.

FABRICANTS EXCLUSSIUS:

RIERA Y RUIZ, S. en C., Pallars, 210. - BARCELONA

CODORNIU

